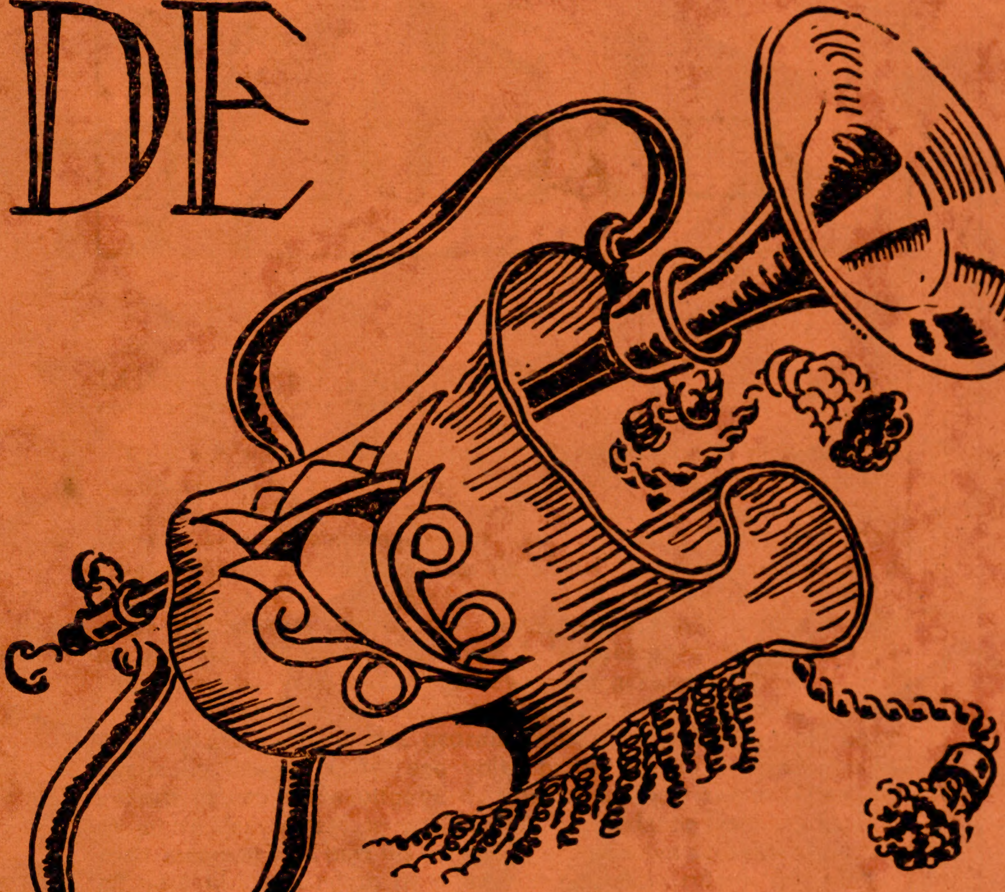
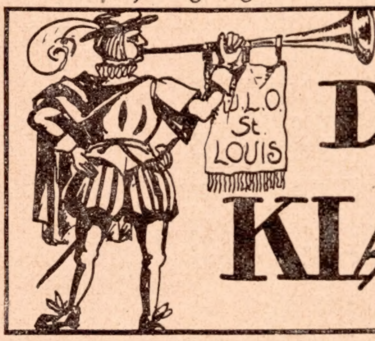
DE

KLAROEN

Tweede jaargang November

DE KLAROEN

ter inleiding

Er is een vergadering gehouden. De voornaamste medewerkers, de directeur, redactie en administratie van „De Klaroen" waren aanwezig. Daarna was er nog een bijeenkomst, waarin de jongens werden vertegenwoordigd door den voorzitter van „Advendo", tevens algemeen-schrijver van de C.F.C. en den prefect van de Mariacongregatie, die opgenomen zijn in de redactie-raad.

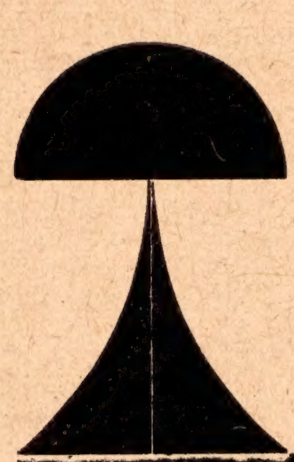
Er zijn spijkers met koppen geslagen. De Klaroen **vóór** en **dóór** de jongens. Dit was de kern van de besprekingen. De gebruikelijke rubrieken zijn voor oudere medewerkers gereserveerd.

Met een ruk is de belangstelling voor het „Spreekgestoelte" omhoog gesprongen. Het gedrang rond het gestoelte, waar de redactie op hoopte, is tot een volksoploop geworden, toen een onverlaat in een extra-uitgave de voetballers in het harnas joeg door ze uit te dagen hem te weerleggen. De redactie heeft zuchtend en tòch met een blij hart uit de stapels argumenten de beste uitgezocht en deze bloemlezing in de daarvoor bestemde ruimte geplaatst.

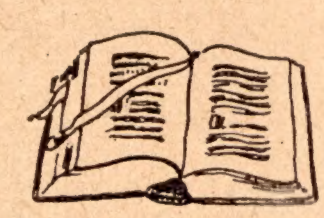
De medewerking van leerlingen en oud-leerlingen groeide zódanig, dat er een keuze moest gedaan worden. Zó moet het. De Klaroen is geen prullemand, maar een juwelen-casette, waarin alles van behoorlijk karaat moet zijn.

Ook over de maandkroniek zijn woorden gewisseld. Al wordt de grote lijn door de redactie bepaald, meer en meer zullen Klaroenpages uit Ulonesië ingeschakeld worden. Het wachtwoord: **vóór** de jongens is al in vervulling gegaan; het tweede: **dóór** de jongens is „en marche".

Niet pràten . . . . . **doèn**! zegt de C.F.C. deze maand. Ziet op de volgende bladzijden het resultaat van ons gezamenlijk werken en doen in November. En nu! Zonder vrees vooruit! Redactie.

Rond de schemerlamp

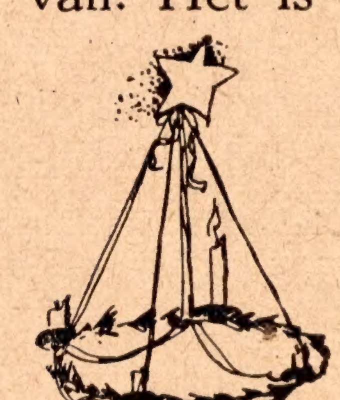
Eigenlijk was ik helemaal niet verrast, toen op dit late Zaterdagavond-uur mijn kamerdeur openging en er iemand recht op mijn werktafel toeliep. Vragend keek ik op uit het missaal voor me, waar de introitus van de volgende dag mijn aandacht geboeid had.

-U gelooft niet aan de „voorspellingen van Don Bosco en den heiligen pastoor van Ars en van dien middeleeuwsen monnik", zo begon zijn klare stem; en hij moet het bevestigend antwoord wel van mijn strakke gezicht gelezen hebben.

-U komt me hiervan deze avond - wel een beetje onbescheiden laat - zeker overtuigen, was mijn wederwoord.

-Toch niet. Alleen maar wat vertellen. En mijn late bezoeker zette zich gezellig naast me, terwijl hij vertrouwelijk zijn hand op mijn schouder legde;

Hoort U het geraas van de motoren boven U? Buiten flitsen de zoeklichten door de lucht en op enige kilometers afstand dendert nu het zware afweergeschut. Maar zeer binnenkort, vier weken nog, dan komt de grote vredevorst van alle tijden en talen en rassen. Vier weken nog en ze zullen aan zijn voeten neerknielen in blijde verrukking en verstillen over zoveel schoons op deze miserable aarde. Jubelend hemellicht zal het schijnsel der brandende steden verduisteren en vorsten en monarchen zullen hun gelukwensen aanbieden bij dezen vredevorst. Ook U en ik zullen Hem zien en we zullen zachte woorden zeggen en zoete melodieën neuriën en innige wensen spreken. Nu, nog vier weken van hijgend verlangen en smachtend afwachten. Ik denk er aan en droom er ganse dagen van. Het is vreemd, dat ik het U zeggen moet: wij, U en ik moeten ons al vast klaar gaan maken voor dit „festijn van den vredesvorst". Ik kon dit alles niet langer voor me houden en moest mijn geluk aan U meedelen, toen ik U voorovergebogen zag over die heerlijke introitus: Tot U verhef ik mijn ziel: mijn God, op U vertrouw ik. . . .

Het was of zijn fijne melodieuze stem zachtjes dit ingangsgebed van de Mis zangerig voortzette.

Toen begreep ik dat het morgen de eerste advent-zondag was en als ik weer kijk in mijn missaal ligt het kerst-evangelie voor me:

Et in terra pax hominibus. . . . . .

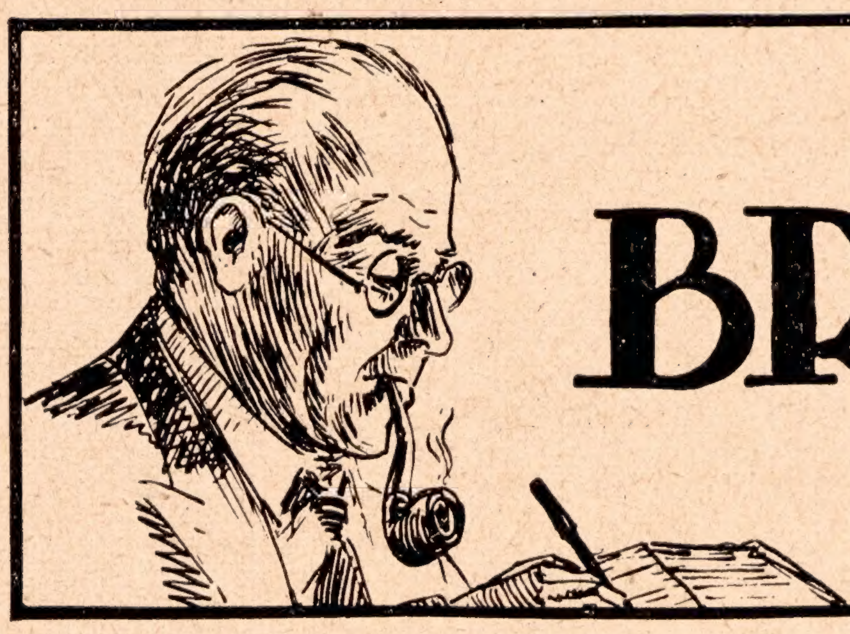
aan willebrord

je had zo'n rustig leven kunnen leiden:
met zuivre stem, opklinkend in het koor,
gods vaderlijke glimlach dankend voor
het honderdvoud, dat hij je daar bereidde;

de regenboog op 't perkament te malen;
op d'akker werkend, drinken 't kleurenvuur
waarmee hij, op zijn wondere doek: natuur,
een ruwe schets werpt van de hemelzalen!

maar koppig heb je het geluk versmeten!
je eigen vaderland om ons vergeten,
die bijlen grepen bij het zien der boeg

van 't scheepje, - heilge ark van gods genade -;
met 't zoete kruisjuk heb je ons beladen,
dat, blij getorst, jezelf ten hemel droeg.

BRIEVEN

van een vader

Beste Herman,

Wat heb ik genoten, toen ik laatst op bezoek was. Het hele Instituut heb ik weer eens gezien. Er was veel veranderd en - laat ik erbij zeggen - verbeterd. Veel luchtige, frisse gebouwen staan op de plaats van de vroegere kleine en nederige burgerhuisjes. Alles is veranderd, en .... alles is hetzelfde gebleven. Dit klinkt paradoxaal, maar toch is het waar. Het is nog altijd het blije instituut met vriendelijke hardwerkende Broeders. Ondanks andere gebouwen, andere, jongere gezichten, voelde ik me weer thuis. En toen ik Br. Overste ontmoette, voelde ik weer iets van dezelfde eerbied en ontzag, waarmee ik vroeger voorzichtig op de kamerdeur klopte, omdat Br. Overste mij „even wilde spreken". Enfin Herman, we hebben op die prettige Zondagmiddag er lang genoeg over gesproken om, er nu het zwijgen toe te doen. Bovendien ...... ik moet nog eens uit een ander vaatje tappen naar aanleiding van het conflict met je klasbroeder. Eerlijk gezegd voelde ik in mijn gesprek met je klasbroeder het onweer al naderen. Je was wel een goeie jongen, maar (ja, dat eeuwige maar!) je gàf je niet helemaal aan je taak en studie. En, zei de Broeder, ik ben gewoon het volle pond te eisen. Nu, van dat volle pond gesproken, je hebt er de zwaarte van gevoeld. „Ik heb ongenadig op mijn kop gehad", schreef je. Het ergste is, Herman, dat ik, je eigen Vader, nog niet eens medelijden met je heb. Ik heb zelfs stilletjes ondeugend zitten lachen. Want de geschiedenis, die zich herhaalde, was hier een frappante historie.

Je moet weten, dat ik bij fr. Willibald z. g. ook eens ongenadig er van langs heb gehad. En ik kan je verzekeren, dat het woord „ongenadig" bij fr. W. heel wat meer betekende dan bij wie ook. Het begon met een standje, hard en fel; dan dreigender tot de woorden als een orkaan om me heen loeiden (ik overdrijf niet). Toen greep hij me bij de schouders, zijn sterke vingers zaten als schroeven in het vlees. Hij schudde me en zijn ogen, zijn ógen!

„Werken zul je, werken, werken, du sollst, du sollst". Toen hij me losliet, liet ik mijn hoofd op de armen vallen en ik huilde. Ik huilde.... jongen van vijftien jaar, tussen mijn kameraden..... Wat 'n schaamte! Het was doodstil in de klas. „Thema 76 en 77" hoorde ik hem met ietwat hese stem zeggen. Toen, om half elf, de jongens op de tenen naar buiten slopen, bleef ik alléén zitten. Hij kwam naar me toe, duwde m'n hoofd - zacht - omhoog, zodat mijn betraande ogen knipperden in het plotselinge licht. Hij was geheel bedaard en zei kort en snel, wat hij in 't vervolg van mij verlangde. Zelden ben ik zo vreemd te moede geweest, want hij sprak als een vader, krachtig maar liefdevol. Hij was nog méér bezorgd voor mij dan ik zelf. Ik voel weer de ontroering, nu ik deze ware zin neerschrijf. Hij was de beste leermeester, die ik ooit gehad heb. Ik weet trouwens ook van anderen, dat zijn nagedachtenis in hoge ere is. In zijn klas heb ik de gewoonte gekregen om gestadig hard te werken. Geloof me, Herman, van de strenge, harde mannen, van de kérels moet je het hebben. Die begrijpen, wat een jongen nodig heeft om 'n **man** te worden.

En nn geef ik met een kleine révérence het woord aan Mevrouw Uw Moeder.

Adieu.
Vader.

Lieve Herman,

Dat laatste zinnetje heeft Pa natuurlijk met opzet geplaatst precies boven het velletje, dat voor mij gereserveerd is. Och, als hij zijn plagerijtje niet heeft, dan leeft hij niet. Ik heb weer heel veel te schrijven, maar ik moet eerst iets zeggen over je laatste brief. „Heb hommelus met de baas gehad", schreef je. Maar, Herman! hom-me-lus! wie leert je zulke woorden? Hommelus? Wie zègt dat nu? Jij met je acht voor taal! Van mij krijg je een vier, als je zulke losbollige studententaal schrijft!

En nu nog gauw wat over je schoenen. Laat ze op tijd verzolen, want als je de draad, waarmee de zool vastgenaaid is, doorloopt, gaat de vorm eruit, en de beste schoenmaker kan het niet meer verhelpen. Ik had Vader gevraagd, je schoenen na te kijken, maar hij had alles vergeten. Toen hij thuis kwam was hij in een reuze bui. Hij zong malle Franse liedjes, zo iets van: I y avait une fois un jeune navire, of weet - ik - veel. En uit alle zakken van zijn jas kwam lekkers voor Kees en Greetje. Mijnheer Uw Vader (1 - 1) leek wel Sinterklaas in colbert-costuum. 't Was veel te veel. Kinderen, die veel snoepen krijgen van die slappe gezichten. Maar ja, voor die éne keer! In ieder geval geen woord over je schoenen, over je kousen (stoppen ze die wel netjes in dezelfde kleur?) geen woord over je chambrette! Weet je wat, ik kom de volgende week

zelf. Dan kan ik meteen Sinterklaas voor jòu spelen en je aan een degelijke inspectie onderwerpen vóór de vacantie. Eigenlijk gezegd mis ik je toch, lieve jongen. Moederhart hé! Bid je evenveel voor ons als wij voor jou? Dan is het goed. Moeder.

Mak je het goet. dag hereman. Kees.

P.S. Dat wijsneusje wil met alle geweld zelf schrijven, ik mag het niet eens verbeteren.
P.S. Proficiat aan Br. Mauritius, die zo goed voor je linnengoed zorgt en op 25 Oct. zijn 40-jarig feest vierde.

Gefunden!

Ich ging im Walde so für mich hin,
Und nichts zu suchen, das war mein Sinn.

Im Schatten sah ich ein Blümchen stehn,
Wie Sterne leuchtend, wie Aeuglein schön.

Ich wollt' es brechen, da sagt' es fein:
Soll ich zum Welken gebrochen sein?

Ich grub's mit allen den Würzlein aus,
Zum Garten trug ich's am hübschen Haus.

Und pflanzt' es wieder am stillen Ort;
Nun zweigt* es immer, und blüht so fort.

Johann Wolfgang Goethe.

Von wem ist dieses einfache Gedichtchen? Von Goethe? Vom groszen weltbekannten Dichter? Unmöglich! Kann nicht sein! Dann ist's bestimmt aus seiner Jugendzeit!

Mag sein; hoffentlich willst du damit nicht sagen es sei nicht schön. Es ist wie ein ganz kleiner, fein geschliffener Diamant, als spiele ein groszer Meister eine alte und einfache Melodie... man horcht und horcht als ginge der Himmel auf....

Dem Uebermut des Anfängers ist nichts zu erhaben*, zu gewaltig: der Untergang der ersten Welt, Alexander der Grosze, das sind ihm erst die richtigen Stoffe zum Dichten. Und nach dreiundzwanzig Zeilen* hat er ganz den Mut verloren. Das Einfache und Alltägliche in ein schönes Kleid zu hüllen, sieh, das kommt ihm gar nicht in den Sinn!

*) zweigen: takjes krijgen; erhaben: verheven, groots; zeile: versregel.

„zakenreis. . . . ."

Op een mooie Zondagmorgen in 't laatst van September moest ik naar St. Louis, op zakenreis. . . . Natuurlijk waren er mensen, die van die „zakenreis" niet veel geloofden, of die dat bespottelijk maakten, maar dat is de geschiedenis van den ongelovigen Thomas.

Het was nog mistig en kil in de grote stad Rotterdam, toen we naar het station Feyenoord wandelden. Enkele trams, uit de remise gekomen, haastten zich door de brede Putschelaan; een enkele vroege wandelaar rookte zijn Zondagse pijp. Overigens was er niets te beleven in de stille, grauwe straat, waar de mist de halve gevels der huizen opslokte en de grijsheid der kale huizenrijen nog oversomberde.

Op het station was het nog niet druk en ook de trein, die ons even later naar 't Zuiden bracht, bergde niet veel passagiers.

Ondertussen was de zon door de mist gedrongen en over de Moerdijk, toen we de Brabantse lucht weer ademden, bereikten ons de eerste matte zonnestralen. Natuurlijk. . . . . waar Brabant woont, is zon!

> Tot onze grote voldoening kunen we nu van Br. Adelbertus een correspondentie plaatsen, die te laat kwam voor het 1ste nummer. Wie hem zien wil, moet hem horen. zei Vondel van een vriend. Wie Br. Adelbertus wil zien, moet de eerste jaargang van „De Klaroen" lezen. Schrijver, verzamelaar, samensteller, zetter, drukker en binder in één persoon verenigd!
> Een voorbeeld voor onze jeugdige „eigen werkers" en. . . voor ons. Red.

Oudenbosch was gauw in zicht en St. Louis spoedig bereikt. En dan is het net, of je nooit weg geweest bent! Alles is je nog zo bekend en alles lijkt nog zo vertrouwd. En vooral nu de zon het Aloysiustorentje in stralengloed zette! Want bij St. Louis hoort zon.

De Hoogmis was aan de gang en juist beklom Meneer de Rector de preekstoel. Ik sloop bijna onhoorbaar binnen, maar nog niet zacht genoeg, want een ouwe rot met speurders-talenten, had al dadelijk iets gemerkt en kon niet nalaten, even zijn buurlui op de hoogte te brengen. . . . .

En toen de Hoogmis dan afgelopen was, zag ik ze weer: bekende gezichten, lachende snuiten, blije ogen. Natuurlijk liet mijn geheugen me meerdere malen in de steek als het over de namen der jongens ging. Maar na even denken kwam de herinnering gewoonlijk weer boven.

We praatten over oude, bekende dingen en ook over nieuwe toestanden. We vertelden, wat we zoal meegemaakt hadden, vooral onder de vacantie, wat we fijn en wat we niet fijn vonden. We fantaseerden over alles wat we wel en niet uitgehaald hadden en wat we misschien nog zouden kunnen proberen.

Zo wandelden we naar Albano, langs de bekende paadjes tussen de sloten, zo praatten we gezellig in het zaaltje naast de kleedkamers

en de ochtend vloog om. We wandelden terug naar St. Louis en we raakten maar niet uitgepraat en uitverteld.

Als dàt de „zakenreis" was, had ik wel succes gehad, maar er was nog meer te doen. Na het eten begon de conferentie met Br. Overste, die ongeveer tot drie uur duurde. Dàt was het doel van mijn reis, van mijn „zakenreis".

Er was nu geen tijd meer om nog naar Albano te gaan. Daarom zwierf ik nog wat rond in St. Louis. Gelukkig ontmoette ik Br. Edmundus, die me over „De Klaroen" vertelde, over het toneel en nog veel meer.

Het werd vier uur en tijd, om me klaar te maken voor de trein.

Om half vijf gingen we uit Oudenbosch weg, terug naar R'dam. Het deed me goed al het bekende en al de bekenden weer eens terug te zien! En allen in zo'n blakende welstand.

En achterover leunend in de derde-klas-harde-banken-coupé dacht ik zo: „Er is maar één St. Louis".

Zondag, 6 October.

Stormachtig weer! Toch voetballen! Advendo tegen V.E.S. De inboorlingen van Toxandrië waren sterker (of gelukkiger?) dan de Ulonesiërs. 2 - 1.

Vandaag spant het kleinere grut bij een proefwedstrijd zijn uiterste krachten in om opgenomen te worden in Advendo III.

's Avonds eerste voordracht-soirée. Gelukkig was de eindindruk: het kan nog heel wat beter. Nu kunnen de kunstenaars niet op hun lauweren gaan rusten (bij gebrek aan lauweren). Met die gedachte sliepen kunstenaars en luisteraars in. Natuurlijk nà het spel, op de slaapzaal (Wat dacht je?)

Maandag, 7 October.

Blokken in de klas. Stop. Blokken op de blokfluit. Stop. Melodieën worden erin geblokt. Het lijkt wel blokkade.

Woensdag, 9 October.

De Treffers in actie, de mannen met de handige handjes. Elftallen gróte handen 5 - 3. Kleine handjes 1 - 1.

Donderdag, 10 October.

St. Jan Berchmans uit Roosendaal op bezoek. Ik wist niet, dat deze Heilige in Roosendaal woonde. Achteraf blijkt het een voetbalclub te zijn, die ons even komt inmaken als zuurkool 2 - 1. Ons spel was beter, (ja, ja). De uitslag had ook omgekeerd kunnen zijn (ja, ja, ja!). Maar......

Zondag, 13 October.

Kom, zei Br. Olav, laten we de benen eens onder de arm nemen en naar Roosendaal tippelen. De oud-vaderlandse sport heeft onder de Ulo-mannen nog geestdriftige beoefenaars. Na afloop wilden ze nog best even naar Zevenbergen, op en neer! Heet deze wandelclub: De opscheppers?

Maandag, 14 October.

Ik heb me vergist. Vandaag is pas een nieuwe club opgericht: „De opscheppers" (wéér een nieuwe club). Het actie-terrein ligt in de eetzaal. Hoofddoel is: de koks behoeden voor het spook van de werkloosheid. Tweede doel; een geslacht kweken van stevige tweehonderdponders. Wie zanikt daar nu weer over de slanke lijn? En over distributie?

Dinsdag, 15 October.

Witte blouse, blauwe sjerp en das, gladgeschoren gezichten, gladgestreken haren. Officiële commissie van ontvangst. Erehaag van verkennersstokken. Br. Overste wordt op de vooravond van zijn feest ingehaald. Personeel aanwezig *au grand complet.*

Er wordt een mooi welkomstlied gezongen:

Juichende jongen
Zing vandaag je hoogste lied
Blij het welkom toegezongen
Aan die je hier nu ziet.
Donker zijn de droeve dagen
Zorgen zijn er veel
Maar jij hoeft ze niet te dragen,
Dat valt hem ten deel.
Hij zal ons leiden
Naar het doel, door God gesteld
Hier heerst vrede, ondanks strijden
Kalmte, trots geweld.

Biddende handen
Hebben wij tot God gericht.
Heer, schenk vrede aan de landen
Maak zijn lasten licht.
Luister toch naar uw kinderen
Wild woedt de orkaan
Gij alleen. Gij kunt verhinderen
ons tenondergaan.
Juichende jongen
Zingt hem toe je welkomstlied
Vrij de zorgen weggezongen
God vergeet ons niet.

Meteen zit de feeststemming erin. Advendo's voorzitter treedt naar voren en houdt een toespraak vol hartelijkheid en juist begrip. Volgen nog: toespraak van Br. Directeur en de clou van de avond: dankwoord van Br. Overste. Prachtig. Daarna een heugelijke mededeling voor de St. Tarcisius-groep: aansluiting bij de K.V.

Tot slot: algemene amnestie, hetgeen een donderend hoera uitlokte. Waarom? Niemand kan ons wijsmaken, dat die smetteloos-wit geblousde jeugd met die schuldeloze gezichten, beladen zou zijn met schuld en straf. En toch! Een gezuiverd geweten bleek het zachtste oorkussen. Dat merkten we later aan de snuivende en snurkende geluiden op de slaapzalen.

Woensdag, 16 October.

Een dàg heeft 24 uren, 9 slaapuren en 15 waakuren, als je tenminste geen extra-uiltje knapt onder de dierkunde-les. Op een doodgewone Woensdag kruipen de trage uren tartend langzaam voorbij, Eén man geeuwt en de hele klas geeuwt.

Maar op een *jour de gloire* als deze! Hup, je springt uit bed, aankleden, wassen, H. Mis, ontbijt. . . . je staat al op het sportveld voor de afvalvoetbalcompetitiewedstrijden (mooi woord om zonder stotteren twintig keer te zeggen!) De kostelijke uren trippelen even vlug als Br. Overste zelf. Feestdiner, Lof, film. En als je buiten komt, is het al tijd voor verduistering. Het is warm geweest in de zaal, huidporiën werkten met verdubbelde kracht (zie: menskunde De Huid). Maar drie kwartier later zitten we weer iu een bonte avond (was het een roodbonte, zwartbonte of kakelbonte?) en om tien uur gaat Ulonesië met een reuzezwaai onder de dekens.

Is de feestdag voorbij? Voorbij? O, breng mij terug naar die ou. . . . . ou. . . . . ou. . . . . zaaggeluiden. . . . . Morpheus.

Zondag, 20 October.

Er wordt een trip gemaakt. (Hebben we aan één Trip niet genoeg?) Het is een trip Oudenbosch - St. Willibrord vice - versa. (Nee, zó lang is onze Trip niet).

Er is vandaag een vriendschappelijke match gespeeld (hoeveel builen?) van Advendo tegen Advendo. Merkwaardig! Advendo wint met 5 - 4 en verliest met 4 - 5!

Om acht uur geeft de vaardigheidsclub van de middencour: „Don Bosco" een uitvoering. Pittige kereltjes.

Dinsdag, 22 October.

De Treffers treffen het weer. Het komt tot een treffen en de uitslagen zijn 4 - 2 en 2 - 4. Een friendly game (voetbal) eindigt met 8 - 0. Het laatste elftal kon zijn vorm en het doel van de tegenpartij niet vinden. Hallo verkenners, hier is werk voor jullie. Leer ze spoorzoeken.

In intieme kring, rond een vuur van hoogoplaaiende papieren vlammen geschaard, viert de Tarcisiusgroep haar eerste verjaardag.

Vrijdag, 25 October.

Br. Mauritius 40 jaar in het klooster. Reeds jaren is hij de trouwe

verzorger van de linnenkast en verdere garderobe onzer jongens en daardoor welbekend bij iedere ware huismoeder (de Moeder van „De Klaroen" vooral niet te vergeten).

Zondag, 27 October.
Feest van Christus-Koning. De C.F.C. ontplooit haar eerste grote actie. 's Morgens: Koningshulde, een voorbereiding voor de prachtige middag. Defilé langs het H. Hartbeeld in de tuin. Maar de kern en het hoogtepunt liggen in de Kapel. Het vlaggen-cohorte betrekt de erewacht bij Christus-Koning. Een uur stram in de houding. Symbool van trouw. Een kort geestdriftig woord van Mhr. de Rector. Keur van gezangen. En dan het ontroerende slot: bloemenhulde en het plaatsen van een krans tegen het hoofdaltaar. Symbool van kinderlijke liefde tot Christus in het H. Sacrament. Het was een feest van hart tot hart. 's Avonds spelen Broeders en studentjes twee fijnzinnige stukjes van Br. Theophile: Het Mirakel van St. Jozef, en De gebenedijde diefstal. Al waren sommige Ulonezen gespitst op het knorren van het onzichtbare varken, de stilte aan het eind toonde aan, hoe er ontroering was om de overwinning der weerloze liefde van Br. Juniperus.

Maandag, 28 October.
Juist toen het bloed in onze aderen begon te stollen, werd de centrale aangestoken zonder begroetingscommissies en toespraken. De pas opgerichte club: „De Kleumers" werd opgeheven wegens gebrek aan kou.

Dinsdag, 29 October.
Er worden nog gauw een paar elftallen ingemaakt. De verkenners kregen op hun Manchesterse knickerbockers met 5 - 1. Holtkamp c.s. gaf het beter af en maakte de tegenpartij in. We hebben nu langzamerhand zóveel ingemaakte elftallen, dat ze een heerlijk gerecht zullen vormen op het wintermenu. Há, ingemaakte elftallen, roepen de kannibalen. Heerlijk!

Zondag, 10 November.
De missiedag van „Pater Damiaan"..
's Morgens H. Mis tot geestelijk en tijdelijk welzijn van de leden. Kwart voor elf: vergadering. De voorzitter geeft een welsprekende inleiding, de penningmeester houdt zijn millioenenrede en Br. Rodriguez giet de hem toegemeten tijd vol met een stroom van woorden over zijn geliefde Indië. 's Namiddags: tombola, de jaarlijkse sensatie voor boffers. 's Avonds: lezing met lichtbeelden door Pater Elias O.Cap., geestig, overtuigend en gezellig. Prachtig werk van onze Missieclub!

C.F.C. „TIARA”

Inderdaad zijn we met frisse moed en vol energie dit derde C.F.C.-jaar begonnen. De leiding berust bij de eerste voormannen: Br. Overste en Br, Rodriguez. Voorts is Max. de Jong algemeen schrijver en zijn R. v. d. Wouw, H. Staal en H. Meeusen de voormannen, respectievelijk van initiatief, studie en actie-groep.

Gedachtig de wekroep: niet praten, doen, zijn er niet alleen plannen gemaakt, maar ook uitgevoerd. Het feest van Christus-Koning vond ons paraat. Het merendeel van de jongens is bezig met de „kwest”. De logboeken worden goed verzorgd. Het cultureel logboek is in bewerking. Een actie voor de biddag van 24 Nov. en de „herdenking der doden” mag ook in alle bescheidenheid genoemd worden.

De grootste actie van den C.F.C.'er is echter gericht op eigen innerlijk leven. Zo moeten ook de wekroepen worden verstaan: Zonder vrees vooruit; en: Bereid voor Christus-Koning. Ik denk, dat niet C.F.C.'ers allen hun voordeel kunnen doen met wekroepen als: Wij zijn geroepen voor de gemeenschap; en weg: met alle lamlendigheid!! Ze worden dan ook in het vervolg in alle klassen verspreid.

Natuurlijk voelt de C.F.C.'er zich het best thuis op het spreekgestoelte van „De Klaroen”: we waren in onze opzet toch een „debatingclub”. Daarbij is de Klaroen een actie-uiting van de C.F.C.

Tot onze blijdschap hoorden we, dat we een filiaal hebben op de Joan-Berchmans-Ulo in Roosendaal. Gaat het als 't mosterdzaad, of het zuurdeeg, of het licht op de kandelaar......?

Max - Harry.

AVONDWAKE VOOR CHRISTUS-KONING

Zoals monniken in vroeger tijden voor een groot feest een nachtwake hielden, zo verenigden de vespers van Christus-Koning de C.F.C.'ers als moderne oblaten onder de stemmige kapelbogen bij den Koning Eucharisticus. Nog wat schuchter en onwennig klonk het Adoro-Te door de schemerige ruimte. De korte meditatie, die toen volgde deed onwillekeurig de handen vouwen; en de hoofden bogen dieper: Christus-Koning sprak tot ons. Wat klonk het daarna enthousiast in ons lied:

Je veux t'aimer sans cesse
de plus en plus
Protège ma promesse
Seigneur Jésus.

Vormde de inhoud van dit lied ook niet de gedachte voor de „samenspraak met Jezus", die nu volgde.

Als we in dit late schemeruur de kapel verlaten, zijn we een onuitwisbare levensindruk rijker. . . . . Dat de Verkenners deze simpele vreugd met ons delen wilden, getuigt van hun broederschap.

Alb. de Dobbelaere.

HET SPREEKGESTOELTE

De redactie van „De Klaroen" opent het debat over de bekende stellingen met een korte inleiding.

Eerlijk gezegd is het resultaat niet geheel bevredigend. Ondanks het werk van de Klaroenstofzuiger moesten, op verzoek van den inleider, veel redeneringen gedrukt worden, die eigenlijk kant noch.... enfin we zijn nog jong. De inleider heeft hier en daar tussen haakjes een korte opmerking geplaatst en enige woorden, die zijn instemming hadden, vet laten drukken. Hij zag in al die betogen één lichtpunt. Vandaar zijn optimisme tegenover, nu ja, onze twijfel. Wij hopen, dat onze lezers het onlogische in sommige beweringen zelf zullen ontdekken. Eén jongen schreef: Ik ben nog maar 15 jaar. Het hele debat draagt het stempel van die heerlijke leeftijd!

Maar. . . . . het was een eerste oefening, laten we dat niet vergeten. Al debatterende leert men redeneren!

Het woord is aan de verdedigers.

I. F. Trip Gezondheid. Het beste middel tegen het gevaar van lange „runs" is, zich te trainen en het hart en de spieren sterk te maken. Het doel van het voetballen is, het lichaam sterker te maken (of zich te ontspannen?) Als de gevolgen waren zoals ze in punt 1 beschreven worden, zou het spel niet aan zijn doel beantwoorden. (Het beantwoordt inderdaad soms alleen aan het doel: punten maken, koste wat het kost).

Je speelt natuurlijk alleen met **eerlijke** jongens, die niet stiekum „schenen". Door **samenspel** kunnen ook van die lange runs voorkomen worden, (juist) en als je het samenspel goed beoefent, kan je de tegenpartij wanhopig maken! Zo bezien is het voetbalspel niet iets, waar je héél naar toe en stuk van terug komt, maar half héél erin en héél eruit.

II. G. Nelemans Lichaamshouding. 1e. Mij dunkt, flinke stevige benen is gezond. (ook misvormde?) 2e. Men hoeft niet licht gebogen te lopen om de bal te zien. 3e. De onelegante vorm is bij onze Advendo-mannen niet te zien. (gelukkig!)

III. J. v. d. Stadt. Lichaamshouding. Bij iedere sport, uitgezonderd turnen, (zeg liever athletiek) wordt het lichaam onevenredig ontwikkeld, tenminste als men ze te eenzijdig beoefent. Bij tennissen bv. wordt de rechter- of linkerarm sterk ontwikkeld. Men krijgt dan een z.g. tennisarm. Bij boksen wordt de schoudergordel het meest ontwikkeld. Zo heeft **iedere sport**, als men ze **eenzijdig** beoefent **haar nadelen.** Maar er is haast niemand, die alleen maar aan voetballen doet. Immers als iemand van sport houdt, zal hij meerdere takken van sport beoefenen. Hij zal tennissen, turnen, zwemmen, boksen, schermen, worstelen, wandelen, enz. (Heeft hij dan nog tijd om te eten en te slapen?) Door het beoefenen van meerdere „sporten" worden juist de lichaamsdelen, die bij 't voetballen niet ontwikkeld worden, bij de andere takken ontwikkeld. Hierdoor ontstaat weer een evenredige ontwikkeling (?) en wordt de onelegante vorm, welke bij te eenzijdig voetballen ontstaat eruit gehaald.

IV. K. T. Verruwing. Op de allereerste plaats schreef hier de „geachte medewerker" over zware voetbalschoenen. Goed dat is zo, die „kissies" kunnen zwaar zijn. Maar probeert U het eens voor deze sport met andere hulpmiddelen, een even solide beenbedekklng te geven. U zult zeggen een lichtere stof (Pardon, ik zeg niets.) Maar die stof is óf niet sterk genoeg óf je zou nog grotere blokken aan je voeten krijgen. Verbeeld U eens, dat de spelers bij wijze van verband een grote rol katoen om hun voeten wonden. 't Zou een lollig gezicht wezen, die voetballers met olifantenbenen over het veld te zien draven. Of zou U een voetbalwedstrijd willen hebben op lakschoentjes? (om de tegenpartij te verlakken!).

Dan schrijft U over zenuwachtigheid. Kijk 'ns zenuwpezen horen op het voetbalveld niet thuis. (En als ze nu tòch komen?) Mijns inziens kweekt 't voetbalspel juist een regelmatige werking van de hersenen bv. voor het centeren, plaatsen, aanvallen, verdedigen, enz. (Misschien ook voor Wiskunde en dgl?)

Vijandschap vind ik tamelijk overdreven. De knapen kunnen wel een ogenblik kwaad op elkaar zijn. maar van langen duur zal die kwaadheid niet zijn. Als men U op Uw tenen trapt, zegt U niet: „Dank U", maar U geeft een gezalfde uitdrukking, soms een handtastelijkheidje. (Ho, ho, wat denkt je wel van mijn beschaving?) Wat betreft schelden en ruwe taal, vindt U zelf niet, dat 'n gepeperde uitdrukking goed helpt. als iemand staat te soepen? (Als het maar niet tè gepeperd is!).

V. B. Vogels. Ik zeg, het voetbalspel wèl gezond is, want de afwisseling van hard lopen en matig sterkt de spieren. Men is niet gedwongen lange runs te maken als men **samenspeelt**. (accoord) Dan gaat het fijn en geleidelijk en het hart lijdt geen schade. Het voetbalspel werkt niet verruwend, omdat men zonder voetbalschoenen niet kan voetballen, althans niet goed. (Is het woord „omdat„ wel

verantwoord?) Ze wonden in het geheel niet, als je 'n beetje uitkijkt bij trappen en stappen. (ja, ja.). Het maakt de spelers niet zenuwachtig, als ze goed naar aanvoerder en scheidsrechter luisteren (Volkomen accoord van Putte!)' Schelden en ruwe taal is eigenlijk geen voetbal en hoort er dus niet bij (en als men het nu toch doet?) Het gaat niet om het winnen of verliezen alléén, maar om te spelen. (Dit is veel juister dan je misschien zelf beseft!) Ik kan me niet voorstellen, dat in een goede voetbalclub, zoals Advendo, waar **vriendschap** en **kameraadschap** is: vijandschap kan voorkomen. Ziehier, meneer, enige voorbeelden tegen uw beweringen. (Is 't heus tégen mij, of hèlpt U mij bij mijn betoog?)

VI. Kleintje. Toen ik uw beweringen las, zei ik bijna vanzelf, net als vele jongens: Die v. . . . enz. maar dat mocht niet. Ik werd kwaad, want het ging tegen ons geliefde Advendo (waar haalt kleintje dat vandaan?) maar de richtlijnen vertelden, dat ook dàt niet mocht. Een mooie medewerker van „De Klaroen", dacht ik, maar een tégenwerker van Advendo. En toen kreeg ik op 'n avond op bed een verrassende gedachte. U is een sportvriend, meneer! Ik zal het bewijzen ook.

Een wandelaar loopt in een bos? Een onguur uitziende man komt naar hem toe en zegt: Meneer: loop niet dat rechtse pad op, want dan komt U in een moeras terecht. Die ongure man is een vriend van de wandelsport, want hij behoedt een wandelaar voor verdrinken, niet waar? U zegt tegen ons: Er zijn vier bezwaren tegen voetballen. Vermijdt ze (dat laatste zegt u wel niet, maar u bedoelt het toch, niet?) U is dus onze vriend, die ons waarschuwt. En ik zeg u: Dank u sportvriend! (Volkomen juist, alleen hoop ik, dat je me niet aanziet voor een onguur type).

VII. J. v. d. Schoot. Verruwing' Het voetbalspel is verruwend, omdat het in de macht van de minderen is geraakt. Het kan ligggen aan den leider van het spel, doordat deze de regels niet toepast (juist). „Zware voetbalschoenen veroorzaken kneuzingen!" Net of een jongen altijd naast de bal trapt. (Heb ik dàt beweerd?) Die jongen, die wraak wil nemen, daar zal wel geen fair speler mee bedoeld worden (allicht niet!) En dat is onmogelijk als de **leiding** goed is. Dat schelden en die ruwe taal kan niet voorkomen (ho, ho!) want als de scheidsrechter het hoort, zal de speler wel gewaarschuwd en desnoods verwijderd worden. De schrijver wil me toch zeker niet wijsmaken, dat die ruwe jongen geen ruwe taal zal gebruiken als hij op het ijs valt. (ik wil niemand iets wijsmaken). Nee, vadertje, dan zal er wel iets aan de opvoeding van dien jongen ontbreken. (En of, wij zijn het roerend eens) Trouwens bij Advendo gaat het er niet zo aan toe. Want wie een goed lid van een goede voetbalclub wil zijn, die **speelt fair** (mij uit het hart gegrepen.) Opm. De schrijver van de stellingen zal wel niet zo'n erge liefhebber zijn van voetballen. (Neem eens kennis van de fijne logica van „Kleintje").

REDACTIE: Het woord is aan den inleider voor het houden van een repliek.
Geachte redactie. Mijn oprechte dank voor de degelijke voorbereiding en leiding bij dit debat.

Beste jongelui! Mijn vier stellingen bevatten feiten uit mijn eigen sportervaring. Advendo verzamelde zich om ten strijde te trekken. De Advendo-leden grepen pijl en boog en schoten, dat de boogpees er van trilde. Kleintje, dat fijntje schoot zo maar speels weg en raakte de roos. Alleen moet ik zeggen, dat het debat niet over mijn persoon ging, maar over zakelijke stellingen. De anderen richtten hun pijlen op. . . . , mij? Dat dachten ze, maar in werkelijkheid brachten ze koren op mijn molen, door aan te geven, en te onderschrijven, hoe volgens hun mening de gevaren konden vermeden worden.

Verder betoogden jullie, dat er in Advendo geen sprake was van die bezwaren. En dit is nu het grote lichtpunt, waarover de redactie sprak. In Advendo behoeft de strijd tegen verruwing enz. niet van bovenaf opgelegd te worden, het grimmigste verzet tegen ontaarding der voetbalsport komt uit de rangen van de spelers zelf! Strakke leiding, voortdurend samenspel, bestraffing van ruwheid.

Kameraadschap, vriendschap en eerlijkheid, dàt is Advendo! Three cheers.

Voetbalspel is spel plus wedstrijd. Bij jullie ligt de nadruk op **spel**. Wordt het accent te veel gelegd op 't idee **strijd**, dan komen de gevaren van ontaarding. Vooral als schreeuwende supporters de hartstochten tot de felste hoogte opvoeren. Dat komt heus voor bij het voetbalspel, maar gelukkig niet bij Advendo's voetbalspel. Een ferme hand, sportvrienden!

Redactie: Het debat is gesloten!

Tot slot: We ontvingen nog een mooi stukje: Sport bij Katholieken. Wellicht hebben we mettertijd plaats om het af te drukken. Verder heeft onze sportvriend veel geesten in beroering gebracht. Zelfs de drukker stond, bij het zetten, soms druk te gesticuleren. Red.

EIGEN WERK

ONTGROENING

Twee uur in de namiddag, vergadering van de „Brandaris" (Zeevaartscholieren-vereniging v. d. Zeevaartschool te Terschelling) Heel bedaard stappen de „groentjes", en heel luidruchtig de tweedejaars, de vergaderzaal binnen.

Ja, we zullen ontgroend worden, maar. . . . . 't zal nogal meevallen, denken we. We zijn immers in Groningen maar „gast",

daar de school op Terschelling in beslag genomen is.

De voorzitter neemt 't woord en na enig gezwam leest hij de voorschriften voor, die de „groentjes" die week hebben te onderhouden: 1. niet roken. 2. geen bioscopen, hotels of wat dies meer zij bezoeken. 3. 'n groen lintje dragen. Daarna kopen de oudere jaars ieder 'n zoon (groentje) voor ten minste één cent, maximaal 5 cent.

Ik trof, m.i. 'n nogalslechte, maar hij is toch meegevallen, hoor! Vervolgens werd de vergadering gesloten, en we werden overgeleverd aan onze „vaders". Toen begon 't mooie leventje. Om te beginnen liet m'n pa me met een overall en een oude uniformpet, op stelten midden door de stad (op Zaterdag) naar 't station lopen. Ik liep natuurlijk voor schut, wat de lezer zich indenken kan! Enfin, we moesten, dus.....

Hierna gaf m'n pa mij opdracht om op wacht te gaan staan voor z'n kosthuis. Om half tien kon ik naar huis gaan, op voorwaarde dat ik Pa 's morgens om zes uur zou komen wekken. Dat deed ik, dus 's morgens om vijf uur maar opgestaan en naar Pa gegaan.

'S Middags gingen mijn Pa en drie andere Pa's met hun zoontjes naar een groot hotel. De „vaders" namen ieder een port en wij kregen een glas melk en mochten bovendien nog op de grond zitten.

Verder moest ik iedere morgen om 7 uur bij Pa zijn om hem te wekken, z'n bed op te maken en schoenen te poetsen en op één na de laatste dag heb ik het huis schoon moeten maken, waar ik een halve dag voor nodig had.

Zo is dit dan een voorbeeld van ontgroening, maar sommigen hebben 't wel slechter getroffen.

Groningen 26 - 10 - '40 H. de Groof.

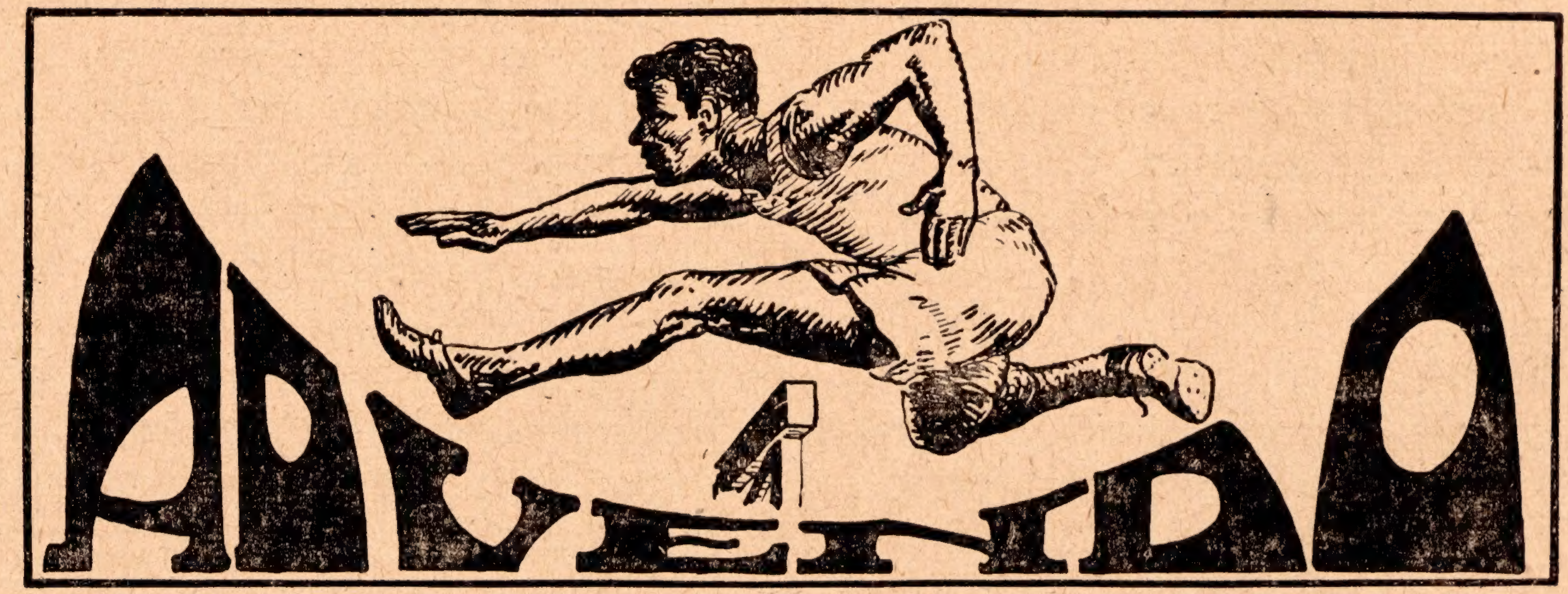
verhuizen

Het was Donderdagmiddag, half twee. Rrrrt, fr. Edmund blies op zijn fluitje. Klas! Ik had absoluut geen zin, maar het zou fijner gaan dan ik gedacht had. Toen we binnen kwamen mochten we met z'n vijven helpen..... verhuizen. Ja, Br. Majella moest verhuizen! Waarom, dat zal ik maar niet zeggen! Wij naar zijn oude kamer; en daar aangekomen staken we als echte verhuizers de handen uit de mouwen. Boeken, boeken..... en nog eens boeken. Eerst kleinere en breekbare dingen in twee manden geladen..... Daar staat een asbak.... Br. Majella steekt 'm in zijn zak. Allemaal een stapel boeken, jongens. Wacht, hier onderaan staat nog een stelletje. Hij bukte zich, rang.... de asbak aan stukken, en we zongen: „Ik had een mooie asbak, ik heb hem nu niet meer!" Maar onverschrokken gingen we voort, en vijf minuten later kon je vijf

jongens zien lopen naar het voorhuis, de een met een stapel boeken, de ander met een mand, en één met 'n colbertje en 'n Zondagse toog... Daar aangekomen werd de nieuwe kamer door de meubelinrichting: „Handel", netjes gemeubileerd, wat nogal vlug ging. Na afloop gingen we weer naar de klas. Nog tien minuten vóór sluiting, dus konden we niets meer beginnen. We hadden een uurtje pret gehad, en geen klas. Was dat even een bof!

We hopen dat Br. Majella, goed zal slapen in de nieuwe omgeving, en dat hij nog dikwijls zal verhuizen. (arme Br. Majella!)

F. Trip.

Advendo-Babbeltje

Wat een verrassing was me dat! Daar kreeg ik vanmorgen het eerste nummer van de geheel vernieuwde „Klaroen" in handen! Nu, eerlijk gezegd, ik kon mijn ogen niet geloven. Ik ben aan het lezen geslagen en er was één enthousiast mens méér op de wereld. Mijn eerste werk was: de benen nemen en op felicitatie-bezoek gaan bij de redactie. Toen kon ik mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Een klop op de deur bij de administratie om ook daar mijn gelukwensen met het welslagen aan te bieden; maar wat een ontnuchtering oftewel koudwaterstraal stond me te wachten: de helft onzer Ulo-mannen maar abonné. Ik duizelde er een ogenblik van en herhaalde maar steeds: Dat kan niet waar zijn!

Geboomd dat we hebben! En het slot van de geschiedenis was een weddenschap. Indachtig het Franse spreekwoord: *l'appétit vient en mangeant*, poneerde ik de volgende stelling: Let er op, vóór de tweede aflevering uitkomt, is het aantal abonnees verdubbeld of ik snap niets van de clubgeest van Advendo!

Eén ding wil ik nog verklappen: de administrateur zat me aan te kijken met ogen als karbonkels en liet zijn strootje op tafel vallen. Nou, en daar had je een paar dagen later de klap op de vuurpijl! Sjonge, sjonge, je hebt gelijk gehad, hoor, als het zo doorgaat is

bij het volgende nummer onze oplaag te klein! Dit was de vreugdekreet waarmee de opgetogen man me tegemoet snelde. Bravo! mannen, zo gaat ie goed. Dat zijn jullie nou precies, in het begin misschien een beetje afzijdig, maar als jullie eenmaal van wal steken, dan gebeurt het spontaan en zonder reserves. Nu, het is dan ook wel een mooi stukje werk, jullie orgaan, en de moeite waard om het geen kwijnend bestaan te laten leiden. En zo gaat onze actie gestadig voort. Daar heb je bv. de Zondagavonden. Steeds zitten we gezellig bijeen en genieten van wat er aan zang en declamatie wordt ten beste gegeven. Vooral de jongere ieden laten zich hierbij niet onbetuigd, en als het woord waarheid bevat: Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst, nou, Advendo, dàn proficiat! Zorg ervoor, dat „opa-allures" in je club nooit voet krijgen en geeft allen zonder uitzondering al je kracht en talenten om van je club te maken: een gezellig tehuis, waarin ieder na gestage en ernstige studie verkwikking kan vinden voor geest en hart, en waaraan je in later jaren de leutigste herinneringen zult bewaren.

Br. Edmundus.

één jaar verkennerij!

Op Dinsdag 22 October vierde de verkenners van de Ulo-afd. hun eerste verjaardag. De gehele dag wapperde onze driekleur hoog in de top van de mast. 's Avonds na de klas hebben we op intieme wijze het feest gevierd. Het toneel was in een fleurig, met vlaggen versierd zaaltje herschapen. De avond zou zeker niet geslaagd zijn, als onze hopman niet gesproken zou hebben.

Hij deed dit zoals wij dat van hem gewoon zijn: prettig, geestdriftig, ons opwekkend tot datgene, wat hij zelf doet.

Een flinke yell was ons antwoord. Hierna werd een heildronk uitgebracht op onze groep met vele schone wensen voor de toekomst. De troepleider liet zich ook niet onbetuigd, en hield een zeer klein speechje om den hopman te bedanken voor 't vele, voor de groep gedaan.

Max nodigde ons uit een lang zal hij leven te zingen. Nu dat ging uit volle borst. Bij het zingen van „naar de duinen naar de bossen" kregen we heimwee naar het zomertrimester met zijn fijne middagen.

Onder al deze bedrijven was Br. Edmundus op zijn slofjes binnen gekomen om de groep te feliciteren, Hij had weinig tijd, want de andere jongens wachtten op hem. De deur was amper dicht, of Br. Overste stapte binnen; reuze was dat! Heel zachtjes smoesden wij onder elkaar, totdat Br. Overste opstond om een enkel woordje, zò uit het hart, te zeggen. Hij feliciteerde ons met het éénjarig

bestaan, en hoopte dat wij de pioniers van St. Louis zouden worden, die zonder ophef en kalm hun plicht zouden doen.

Br. Overste stapte meteen op, want hij moest nog naar een andere afdeling.

Zo was het al aardig laat geworden en het fluitje van Br. Edmundus riep ons tot de werkelijkheid terug. De avond werd gesloten met ons groepslied.

Tot slot gaf de hopman ons als parool mee voor 't komende jaar, 't laatste couplet van ons lied:

God in de zielen, en rein door het leven,
Lach op de lippen van stralende vreugd,
Roepende allen aan Christus te geven,
Het mooist van ons leven: de heerlijke jeugd.

We gingen stil naar boven, en droomden de hele nacht over de gezellige avond.

Een verkenner.

Zonnig spoor voor het tweede jaar! (Red.)

ADVENDO-VOETBAL

In het Kerstnummer zullen we de uitslagen van de klasse-wedstrijden, die op 't ogenblik aan de gang zijn, publiceren.

Uitslagen: afvalcompetitie.

Concordia (A. Hillenaar) — Victoria (L. Gevers)	2 - 1
B.S.V. (C. Roozen) — O.V.C. (P. v. d. Bom)	3 - 2
A.B.D. (K. Tazelaar) — De Treffers (J. Moll)	2 - 1
R.O.D.A. (Ch. Holtkamp) — Brabantia (H. Moll)	2 - 1

Buiten verwachting kwam Concordia met 2 - 0 als eindoverwinning tegen De Treffers, uit den strijd. Proficiat Concordia!

Van de **tennis- en handbalclub** geen nieuws.

CORRESPONDENTIE: Wegens de lawine van copy konden vele opstellen niet geplaatst worden. Een geestig knittelvers over „De Haan" en „Ons Verhaal" moesten zelfs in de redactiemap blijven rusten.